

Kdo usne, bude stát

Prázdninové putování nás zavedlo do Velké (Hrubé) Lhoty na Valašsku. Na kopečku, obklopen hřbitovem, jehož náhrobní kameny pokojně hledí na protější valašské stráně, stojí dřevěný toleranční kostel z roku 1783. Ten patří k nejkrásnějším, které v naší Českobratrské církvi evangelické máme.

Sem přišel roku 1875 devětadvacetiletý Jan Karafiát (mimochodem: od jeho narození uplynulo letos 170 let). Hrubolhotečtí si jej zvolili za kazatele, aniž by ho předtím slyšeli: mezi reformovanými vešel totiž Karafiát už dříve ve známost spiskem o Husovi. Na Valašsko přišel také proto, aby tu hledal klid k práci vědecké i literární. A našel. Dokonce rok po příchodu na Lhotu vydal anonymně své Broučky.

Karafiát byl známý přísností a kázní. V první řadě sám k sobě. Ale ani své ovečky nešetřil. Do kostela chodili v neděli evanjelíci ze široka z daleka, někdy i několik hodin. A Jan Karafiát (možná proto, aby jim ta cesta stála zato) kázal prý i dvě hodiny. Není divu, že občas někdo upracovaný a ušlapaný při kázání usnul. Tu přiběhl kostelník, provinilce vzbudil a ten pak musel v lavici stát...

Pán Bůh oddělil sedmý den. Můžeme odpočinout, můžeme Pána Boha chválit a děkovat mu spolu s ostatními, můžeme načerpat novou energii z nedělního setkání, sdílet se, být spolu. Navíc v Dejvicích nehrozí žádné kárné opatření, když bychom při bohoslužbách „odpočinuli až příliš“. Věřím, že i ten, kdo na Hrubé Lhotě při Karafiátově kázání ztratil nit, protože se propadl do sladkého nevědomí, načerpal v kostele posilu do dalších tvrdě odpracovávaných dní: z oslovujícího biblického čtení, z písní zpívaných ze srdce, ze společenství bratří a sester, které spojuje jeden duch.

Pane Bože, díky za tvé slovo, za sbor, za církev. Díky za sedmý den a za všechny dny našeho života.

Lydie Härtelová

Obsah čísla:

- 1-Kdo usne, bude stát | 2-Společná sborová dovolená na horách v Tyrolsku |
- 4-Sborová dovolená v Alpách očima Josefíny a Julie Susových | 5-Nsango malamau v Budapešti | 8-Středoevropské setkání křesťanů v Budapešti 2016 | 9-Tábor ve Strměchách | 11-Nové CD Našich pěvců: Dvořákovy Biblické písně pro sbor |
- 12-Lidé a zvířata | 14-Jubilanti v září | 15-Další oznámení | 16-Kalendář na září 2016

Společná sborová dovolená na horách v Tyrolsku

Cesta a ubytování

Tentokrát jsme se setkali v Tyrolsku v městečku Hochfilzen. Je to na kraji Tyrolska. Sousedí s krajem Strasbourg. Blízko je známé město St. Johan. Kousek dál je význačné horské středisko Kietzbühel.

Do městečka Hochfilzen jezdí vlak a někteří tuto možnost využili. Většina však přijela auty.

Zájezd byl dlouhou dobu pečlivě připravován mladými manželi Tichých.

Do určeného horského objektu Hochfilzen – Hof (normálně funguje jako restaurace s jednodušším ubytováním - tentokrát byl určena jen pro nás) jsme se sjížděli v sobotu 25. června a končili v sobotu 2. července 2016.

Ubytování bylo celkově pěkné. Pokoje byly s příslušenstvím a různé velikosti, podle počtu osazenstva od dvoulužkového do šestilůžkového s palandami. Věci jsme měli svoje, včetně ložního prádla.

V budově bylo k dispozici jedno místo, kde bylo možno napojit se na WiFi (pro kontakt s domovem či pracovní kontakt).

Jako u dřívějších zájezdů večere byly společné a zajišťovala je určená služba. Snídaně a obědy jsme si zajišťovali sami.

Ubytovna byla proti nádraží a téměř na konci vesnice. Nedaleko byla továrna pravděpodobně na zpracování rudy, nebo kamene s vysokým komínem. Nebyl však cítit žádný zápach, ani hluk nebyl rušivý. Komín byl takový orientační bod při rozhledu na vyhlídkách. Nedaleko také byla autobusová zastávka a konečná místních autobusů. Autobus jezdil každou hodinu a pro nás jako pro hosty kraje zadarmo. Každý dostal kartičku, která ho opravňovala po stanovenou dobu pobytu jezdit bez placení. Stačilo kartičku jen řidiči ukázat.

Je možno jen opakovat, že v Rakousku je vše praktické a promyšlené. Všude informace, vše uspořádané s větším či menším vkusem. Vlastní centra tyrolských sídel jsou poměrně malá, ale všude typické tyrolské domky rozesteté v okolí po kraji. Občas i na zdánlivě nepřístupném místě.

Sborový život

Pohybové aktivity

Snídaní si účastníci připravovali samostatně, ale jedlo se většinou ve velké hale, kde byly podlouhlé stoly a lavice. Po přípravě na túru, každý podle svého

plánu vyrazil za krásami přírody tyrolského kraje. Někteří vyrazili pěšmo, nebo popojeli místním autobusem na vzdálenější místo.

V okolí byla v provozu řada kabinkových nebo sedačkových lanovek pro ty, kteří měli zájem si užít vyhlídkových pohledů na okolní horskou krajinu.

Lze uvést na příklad:

- Jakobkreutz s novou velkou rozhlednou ve tvaru kříže. Kdo nechtěl zpět jet lanovkou mohl využít pěšího sestupu, a to strmou cestou blíže Hochfilzenu nebo povlovnější, ale dlouhou cestou dolů k autobusu.

- Waitdrink (tam rovnou prodávali zpáteční jízdenku). Nahoře kromě vyhlídky byl hlavně pro děti jakýsi druh rozsáhlého jurského parku s maketami různých praživočichů (dinosaurů, želv apod.)

- lanovkou bylo možné vyjet na Lärchfilzkogel z Fieberbrunnu. Z vrcholu byl překrásný výhled (typicky pohlednicový) na kraj kolem Hochfilzenu včetně pohledu na projíždějící a krajem se vinoucí vlak (z té výšky a dálky jako vláček).

- Někteří také jeli na druhou stranu do Leogangu. Tam už se nedalo jet místním neplaceným autobusem. Byl tam další z krásných výhledů. Kromě výhledu zde byla zajímavá hospoda (Die Alte Schmiede) s dobovými artefakty jako starodávný sporák na vaření, stará lednice, ... atd. Nahoře bylo také stádo volně se pohybující ovcí, krav, umělé jezero pro zadržování vody na umělé zasněžování. Odpoledne tam začalo silně pršet.

- Někteří, ti zdatnější, vytrénovaní a odvážnější, prostě vylezli po horách nahoru, případně i dolů jen po svých.

Z túry se většina vracela kolem 17. hod. a vždy v pořádku.

Sborové aktivity

Každý den byla krátká ranní a večerní pobožnost. Kdo vedl pobožnost, bylo stanoveno rozpisem.

Pak byla snídaneň.

Ti, co měli službu, přišli tak o hodinu dříve, aby pomohli při přípravě večeře. Co se bude vařit, bylo na každý den rozepsáno. Starší se obvykle ujali vlastního vaření, mladší se věnovali přípravě, a pak podávání i uklízení. Byla polévka i hlavní jídlo.

Poznámka.

Co je třeba zdůraznit, že kuchyně byla tak čistá a opečovávaná, že se nepoznalo, kde ta kuchyně je, jak se to obvykle pozná podle kuchyňského pachu. Prostě nebyl.

Před zahájením večere se zazpívalo.

Pobožnost byla až po večeři, když se odklidilo použité nádobí.

Večerní pobožnost byla delší a byla s promluvou. Kdo povede pobožnost, bylo dáno předem rozpisem (Zdeněk Susa, Světlana Dobešová, Wanda Dobrovská, Kryštof Sýkora, Kateřina Tichá, Dan Heller)

Jeden den byla i dětská pobožnost, kterou vedla Kateřina Tichá. Tato pobožnost končila zpěvem, při kterém jsme se drželi všichni za ruce.

Poslední den v pátek byl po pobožnosti rozlučkový večer, který končil rovněž kolem, držením za ruce a zpěvem.

Kromě večerní pobožnosti byly ještě další programy:

- Zdeněk Susa vyprávěl o své cestě do Itálie za sv. Františkem z Asisi
- Alenka Sýkorová a Tomáš Baxa spolu s Ivanem Prachenským vedli taneční večer
- Jarda Nezbeda nás poučil, jak to vypadá ve spalovně a jak správně a efektivně třídit odpad
- Ciara Matthews promítla film Hanin kufřík o osudech dvou židovských sourozenců z Velkého Města na Moravě

Co říci na závěr

Pobyt připravovali Kateřina a Marek Tišší. Už při přípravě se ukazovalo, že tomuto zájezdu věnují velkou pozornost. Příprava byla výborná. Informace jsme dostali včas, dostatečně srozumitelné i podrobné. Taky pobyt byl moc dobrý a vše dopadlo dobře. Skutečně, pobyt byl disciplinovaný, bez konfliktů a dětem se také moc líbil.

Děkujeme Pánu, že nad námi držel svoji přízeň. Nikomu se nic nestalo a všichni přebývali i opouštěli sborový zájezd v pohodě.

Děkujeme též Pánu za dobré počasí v horách.

Josef Cimpa

Sborová dovolená v Alpách očima Josefiny a Julie Susových

My, Julie a Josefina, jsme dostaly výbornou příležitost, jak se vyhnout škole, užít si prarodiče Zdeňka a Marii, vidět krásnou přírodu a ještě poznat milé lidi. Tak jsme se dostaly do rakouských Alp. Základna byla zvolena v Hochfilzen. Pension byl vybrán podle internetové stránky, kde byla budova popisována jako pěkný hotýlek bez paland, s rozlehlou zahradou s atrakcemi pro děti a vůbec tak nějak idylicky. Cesta s babičkou a dědou byla příjemná až na její velmi

dramatický konec. Takové krupobití jsme jaktěživ neviděly! Myslely jsme si, že chudák autíčko z toho nevyvázne celé, ale je to držák a vše dobře dopadlo. Když jsme pak přijely na místo, trochu jsme se divily, i když vážně jen trochu, protože evangeličtí mládežníci se jen tak něčeho nepolekají, žejo. Náš "Hochfizener Hof" byl zasazen v malebné krajině nádraží, továrny s velkým komínem a silnicí. Do pokojíčku jsme byly uvedeny Ciarou. Sotva jsme se tam všichni čtyři s kuframa vešli. Pokoj byl totiž plný paland (celkový počet dvě), které tam vlastně být neměly. Ale nevádí, náladu nám spravil guláš a vegetariánský paprikáš od Bond'i, potom jsme si něco zazpívali a byli jsme šťastní, pension nepension. Ale to jsme ještě nevěděly, co nás čeká druhý den. S dědou Zdeňkem, babičkou Marií, Bond'ou, Wandou a Evou jsme vyrazili na procházku po okolí. Tedy spíše po tyrolských hospůdkách. Pak jsme si okneippovali nožičky a šli si pro jistotu odpočinout. Aby se neřeklo, že jsme byly v Alpách a ani jsme nevyšly nad 1602 m. n. m., tak jsme přijali milou nabídku Káti a Marka, abychom se připojily k jejich výšlapu. Vydali jsme se na krásnou horu Spielberghorn. Často jsme byly tázany, jakou cestou bychom si přály jít, ale my jsme tak úplně nevěděly. Asi to bylo proto, že to byl náš první pořádný výstup v životě, což vplynulo na povrch až nahůře. Výhledy byly naprosto uhrančivé. Zpět dolů jsme běželi skoro jako kamzíci, protože služba je neúprosná a 64 hladových krků, to není jen tak! Myslím, že by bylo spravedlivé tady naši skupinu veřejně pochválit za ty boloňské špagety! Všechny ostatní dny byly podobně krásné, nové a různorodé, tak jsme si odpočinuly a užily si je a z večerních programů jsme si odnesly nové vědomosti a dovednosti. Nechyběl totiž třeba taneční rychlokurs či přednáška o třídění odpadů. Nejkrásnější bylo to, že jsme poznaly nové lidi a zažily atmosféru sympatického společenství. Moc se nám vše líbilo a doufáme, že příští rok znovu!

J a J

Nsango malamu v Budapešti

Česko-afriický pěvecký soubor Nsango malamu existuje už nějaký pátek, ale za hranicemi se představil poprvé v pátek 8. 7. 2016. Ten den se v rámci Středoevropského setkání křesťanů v Budapešti konal večer pěveckých sborů. Náš soubor koncertoval se dvěma dalšími z Maďarska a Slovenska v Reformovaném kostele Pozsonyi utca pod vedením Jacqua Moliby, asistovaným Janou Matěkovou. Jacques Moliba byl také jediným zástupcem těch, kteří náš soubor nově zakládali v roce 2006.

Ani už nepočítám, kolikátou jsme generací NM, ale všem předchozím

generacím jsme vděční za to, co nám předali a co jsme zažili a užítkovali v Budapešti. Zdaleka nemyslím jen náš koncert a par vystoupení. NM je uskupení radostného prožívání společného času, a tento duch radosti se traduje od jeho založení. Čtyři dny společného pobývání na cestě byly plné příjemných zážitků. Že sem tam něco neklapne? To nám nebere radost. Skoro bych řekl, že NM je lékem proti blbé náladě. Stačí správná dávka písni, uvolňující tanec a zloduch je pryč. A je to jedno, jestli stojíme, nebo sedíme, tančit se dá vždycky. O zpěvu nemluvě, rádi zpíváme všude, kde se nás sejde par.

Proto naše zážitky začaly už v autobuse cestou do Budapešti. Záměrně jsme se v autobuse natlačili do zadních sedadel, abychom nerušili spolucestující. No, abychom nerušili... Spíš aby ostatní nenarušili náš záměr. Někoho jsme možná rušili, ale snažili jsme se, aby to bylo decentní. My nemůžeme nezpívat, jsme na hudbě a zpěvu zdravě závislí. Jak říkám, stačí, když se nás sejde pár. Díky tomu náš zpěv v Maďarsku nebyl slyšet jen tam, kde jsme se sešli všichni, ale i jinde, kde se pohybovala jakákoliv sestava členů souboru při objevování krásy Budapešti.

Že se nejjeden pozorovatel nechá nakazit naším zpěvem a tancem, jsme se o tom přesvědčili, např. když jsme s Patrikem hlídkovali jako správní gentlmeni před obchodem, kde nakupovaly dvě naše členky, Eliška a Kamča. Znáte to, když nakupují ženy, to je vždycky na dlouho. Abychom se nenudili čekáním, spontánně jsme spustili zpěv a tanec, a nedaleko nás postával kluk, který se ochotně přidal tancem v rytmu našeho zpěvu. Také čekal asi na dlouze nakupující slečnu. Ta se záhy objevila, a kdyby nespěchali pryč, mohlo vzniknout obdivuhodné kvarteto, protože zdálo se mi, že už se chytali i ve zpěvu.

Tihle dva nebyli jediní instantní (možnost volit pojem „improvizování“) zpěváci, kteří nás v Budapešti začarovali. Potkávali jsme jiné v centru města, na ubytovně, na lodi, v hlavním areálu středoevropského setkání křesťanů. Tam jsme to spustili v sobotu, 9. 8. před zahájením večerního programu. Byli jsme po skvělé večeři. Za to se opravdu nedalo neděkovat Bohu zpěvem a tancem. Pravý okamžik na to nastal, když většina účastníků setkání vycházela z velké jídelny a mířila do haly na program. Kdo měl náladu, prožil s námi to skromné díkůvzdání, tancoval a zpíval. Kdo neměl náladu, ten tam vůbec nebyl.

Na závěr jen malý výčet zážitků z každého dne. Ve čtvrtek po příjezdu, registraci a ubytování, jsme se zúčastnili zahajovacích bohoslužeb. Potom byl čas pro fotbal. Kluci ze NM fandili Francii v zápase z Eura 2016 proti Německu. Holky se šly projít. Co přitom dělali Flori a Patrik, nevím... V pátek večer jsme

zachránili svého průvodce, který se málem zabil nezodpovědným pádem, když šel pozpátku a zapomněl, že oči má jen dvě a obě vpředu. V sobotu se většina z nás šla koupat do lázní, menšina šla tančit a zpívat do kopce nad městem.

Foto: autor textu

V neděli jsme se zúčastnili bohoslužeb u maďarských luteránů, kde jsme také zpívali, a byli zde všele přijatí. Po bohoslužbách nás mile překvapila čiperná seniorka, která na nás mluvila česky. Narodila se v Podkarpatské Rusi, teď léta žije spokojeně v Maďarsku. Byla plná vzpomínek, bohužel málo času. Na rozloučenou žehnala každému z nás. Byla to více než jen symbolická tečka za naším pobytem v Maďarsku, příjemná chvíle, která nás posílila snad nejen na zpáteční cestu do Prahy, kde náš autobus přistál krátce před půl osmé večer. Zatlaskali jsme řidiči a každý spěchal domů na finálový zápas Eura.

S Bohem, Budapešti, snad se někdy zas potkáme. Děkujeme Synodní radě ČCE a zahraničnímu oddělení ÚCK, že nám umožnily účast v Budapešti a hradily náklady s tím spojené. „Bozala malamú“ - mějte se dobře.

Leonardo Teca, zpěvák NM, farář FS ČCE v Kladně

Středoevropské setkání křesťanů v Budapešti 2016

„a föld sója...“

Víte, když jsme hned po příjezdu zašli na první společné bohoslužby, byla jsem z toho nejdřív trochu zklamaná. Tedy, abych byla přesná, byla jsem zklamaná a taky našťvaná. Chápu, že se jednalo o středoevropské setkání křesťanů, ale vypadalo to, jako kdyby nikomu z pořadatelů nedošlo, že angličtina se mnohem víc hodí pro překlad, než němčina. Rozhodně by jí rozumělo víc lidí. Já jsem se učila německy několik let ve škole, takže jsem dokázala chytat, o co se jednalo, ovšem, když jsem pohledem přelétla po ostatních, jejich výrazy v tvářích mluvily za vše. Vypadalo to, že kázané slovo v maďarštině přeložené do němčiny jim neříká vůbec nic. Někteří vytahovali mobily, nebo foťáky a fotili halu s lidmi kolem, dole běhaly děti, hlasitě si hrály, a řada lidí raději listovala zpěvníkem, než aby vnímala svoje okolí. Vždyť to ani nevypadá jako bohoslužby, ale jako nějaká rodinná sešlost...

Večer jsem nad tím dlouze přemýšlela. „K čemu je takové setkání, když někdy ani netušíte, o čem je řeč?“. Tuto otázku jsem si kladla, dokud jsem neusnula. „Proč jsou lidé ochotni strávit tolik hodin v autobuse, jen aby se sem podívali?“. Myslím si, že mi to postupně došlo až druhý den.

Odpoledne jsme zašli na další program. Chvíli jsem se rozhlížela po lidech a pak jsem si uvědomila, že když se zadíváte pozorněji, a oprostíte se od těch pár (zato hodně výrazných) rušivých elementů, vidíte to. Nebo lépe řečeno cítíte. Nerozumíte ani slovo. Ale dokážete vnímat ten pocit, atmosféru. Když se rozhlédnete kolem a vidíte ty stovky, možná dokonce i tisíce lidí, kteří sedí a sledují bohoslužby. Kdo ví, jak moc rozumí, ale jsou tady, teď, všichni spolu s jediným cílem - být blíž Bohu.

Někdy je to možná i lepší. Když jednou za čas vypnete a oprostíte se od kázaných slov a soustředíte se na to, jak se cítíte. Na ten jemný pocit a mravenčení, když vidíte tolik lidí pohromadě odříkávajících vyznání víry v nejrůznějších jazycích a přeci si navzájem rozumějících. V tu jedinou chvíli se cítí stejně a vyjadřují stejnou věc jako vy. Neříkám, že jsou slova zcela zbytečná, to zase ne. Ale ten vnitřní pocit někdy dokáže povědět víc, než si myslíte.

Poslední den jsme se zúčastnili bohoslužeb v krásném kostelíku na kraji Budapešti. Do ruky jsme dostali sice přeložené čtení, ale kázání bylo v maďarštině. Pro někoho to mohla být nuda, když prolétl verše z Bible a pak jen tupě zíral do zdi. Na kázání ani nepřišly davy lidí, bylo jich pár a kdybyste

zprůměrovali jejich věk, dostali byste se někam hodně blízko důchodu, ale přece. Stačilo se rozhlédnout kolem a na celkový obraz bohoslužeb. Nejen slovo, ale všechno... poslouchající lidi, sluneční paprsky deroucí se skrz okna, tmavé, dřevěné lavice, kazatelna, velkolepé varhany nebo dokonce květiny v květináčích poskládané kolem. Stačilo nasát tu atmosféru a člověk věděl, že se může cítit blíže Bohu a na slovech v tuto chvíli nezáleželo. Stačilo cítit tu přítomnost. Stačilo být teď a tady...

EFox

Tábor ve Strměchách

Ciara si zlomila nohu a na tábor nejede. Mezi Strměchami a Pelhřimovem je zavřená silnice, musí se jezdit objížděkou. Farářovi Ondřejovi se cestou z Nosislavi rozbilo auto. Autobus z Prahy má na příjezdu do Pelhřimova zpoždění. Večer dost prší. Je neděle 31. července. Začíná společný tábor dejvického a nosislavského sboru. Tématem je Putování s Ehúdem, Jáel a Samsonem. (To byli bibličtí soudci.)

28 dětí běhá po domě, snaží se získat jeden z nafouknutých balónků a prasknout ho (některým to dá docela práci). Uvnitř je ukrytý lísteček. Ten pomůže dětem najít družstvo, ke kterému patří. Družstev je 5: Ašer, Gád, Isachar, Rúben, Zabulón. Velká táborová hra (VTH) začíná.

Budíček, rozcevička, snídaně. Služba pomůže připravit jídlo a umyje pak nádoby. Kuchyni skvěle obhospodařuje a živí nás nosislavská pastorační pracovnice Iva. Vedoucích z Dejvic je letos pět: Karolína a Magdalena Härtelovy, Kateřina Tichá, Eliška Hencychová (zdravotnice), Lenka Ridžoňová. Spolu s dalšími z Nosislavi, Brna a okolí tvoří silný tým.

Po snídani se sejdeme k biblickému vyprávění a zpívání. *Sílu nám dáváš k životu každý nový den...* začíná táborová píseň.

Ehúd zabije tlustého moábského krále Eglóna a opustí místnost záchodem.

Soudkyně Debora sedává pod palmou. S Bárakem jdou do boje proti kenaánskému Síserovi, který padne rukou ženy. Jáel mu nabídne teplé mléko a pak ho zapáchne stanovým kolíkem.

Udatný bohatýr Gedeón mlátí pšenici ve vinném lisu, když k němu přijde muž Boží a sdělí mu, že on vysvobodí lid z rukou nepřátel. Nejdřív zbourá Baalův oltář a pak, aby si byl jist svým posláním, pokládá Gedeón před Hospodina ovčí rouno. U řeky drasticky redukuje počet vojáků a se zbylými třemi stovkami zvítězí nad velkým midjánským vojskem.

Soudce Jiftách cestou do boje s Amónovci slíbí Hosodinu toho, kdo první vyjde ven z jeho domu. Dva měsíce pak jeho dcera se svými družkami oplakává své panenství.

Silák Samson vyráží na území Pelištejců a škodí jim, pelištejská kráska Dalila z něj pak vymámí tajemství jeho dlouhých vlasů a ostříháním ho připraví o Boží sílu. Na konci života se Samson opře do sloupů Dágonova chrámu a pod jeho troskami skončí na 3000 nepřátel.

foto: Kateřina Tichá

Pamatujete si ty příběhy z nedělní školy? Budou si je pamatovat děti z tábora? Mají pro nás nějaký význam? V lese za Strměchami dva vedoucí postavili obrovský Baalův oltář. Cestou k němu děti zpívaly nekonečnou odrhovačku (kterou na melodii písně Pec nám spadla složili křesťanští táboroví vedoucí): Baal nám vládne, Baal nám vládne, my žijeme podle něj, Baal nám vládne... nikdo na něj nesahej. Povídáme si o tom, co je to totalita, jací lidé v historii se chovali jako bohové a despoti. Čemu stojí za to se vzepřít, jaké (pomyslné) oltáře zbourat. V lese se nám to daří. Z oltáře nezůstane nic.

Jednotlivé části VTH se vztahují k soudcovským příběhům. V rámci týmu musí všichni spolupracovat, někdy jsou důležitější ti starší, někdy ti menší.

Každý večer jedno z družstev předvádí tzv. rekapitulaci, přehraje příběh uplynulého dne. Děti samozřejmě neopominou (zcela vedlejší) detaily.

Některá dopoledne se koná výcvik izraelských bojovníků v různých sportovních disciplínách nebo zdravotědě. Jiná dopoledne jsou zaměřena výtvarně. Skládáme origami, vyrábíme odznaky z víček od lahví nebo obrázky z kytek, děláme keramiku, děti si malují batůžky.

Samozřejmě nejde opomenout fotbal, pletení náramků z bavlnek a plnění bobříků. Taky noční hru, večerní čtení v kostele, noční stezku odvahy a bojovku, kterou chystají děti pro vedoucí. A spoustu her. Čtvrteční celodenní výlet vrcholil koupáním v rybníku Kladiny. V okolních lesích je hodně hub. Večer není ve sprše teplá voda.

V sobotu večer jsme kolem táboráku, vypadá to na pořádný liják, ale nějak se to rozejde, prší jen trochu a nad námi se objeví duha. Postupně říkáme, co si z tábora odvážíme, co se nám líbilo. Dostáváme diplomy. Vyhlašuje se pořadí družstev.

A děti zazpívají úžasnou píseň, kterou (s pomocí Kateřiny) složily o vedoucích. V neděli po bohoslužbách uklízíme a jedeme domů. Na D1 je (jako obvykle) zácpa. Máme čas vzpomínat na prima kamarády. Bylo nám spolu dobře.

Ještě něco?

Nejoblíbenější písně byly *Dej mi, Pane víru, lásku a sílu, dej mi, Pane, naději a pokoru*. A druhá: *Před tebou, Pane, temno ztrácí sílu svou, noc odchází a den jasně září*.

Tak jestli nám ty písně budou znít v uších i dál, tábor měl smysl.

Lenka Ridzoňová

Nové CD Našich pěvců: Dvořákovy Biblické písně pro sbor

V polovině června vyšlo nové CD Našich pěvců, „dvořákovské“.

Biblické písně napsal Antonín Dvořák za svého pobytu v Americe (byl ředitelem konzervatoře v New Yorku). V té době byl plný stesku po domově, přicházely zprávy o úmrtích jeho blízkých. Hluboce věřící skladatel nacházel útěchu v Knize žalmů, některé zhudebnil nejprve pro nižší hlas a klavír. Biblické písně získaly velkou oblibu, byly transponovány i pro vyšší hlas, později Dvořák začal (ale nedokončil) instrumentaci klavírního doprovodu pro orchestr.

Antonín Dvořák

Biblické písně Žalm 149

Jiřina Dvořáková Marešová: Improvizace

Naši pěvci Lydie Härtelová

Na našem CD uslyšíte Biblické písně v úpravě pro sbor, která vznikla přímo pro Naše pěvce. Na varhany Pěvce doprovází skvělá Jiřina Dvořáková Marešová, stejně tak jako v málo známém Dvořákově Žalmu 149 „Zaplesejte Bohu v novém pění“. CD je doplněno dvěma improvizacemi této laureátky několika soutěží ve varhanní improvizaci, a to Improvizací na témata Dvořákových Biblických písní a Improvizací na témata ze Dvořákova Žalmu 149. Je neuvěřitelné, co vše se podařilo Jiřině Dvořákové a jejímu manželovi, mistru zvuku Aleši Dvořákovi, „dostat“ z varhan v evangelickém kostele v Korunní ulici na Vinohradech!

Nové CD je k dispozici v našem sboru. Přáli bychom si, aby potěšilo vaše srdce.

Za Naše pěvce Lydie Härtelová

Lidé a zvířata

I když se lidé pokládají za korunu tvorstva, nelze přehlížet, že tu je řada dalších živočichů, kteří jsou také obdivuhodně vyspělí a v některých ohledech nás občas i předčí. Jaký máme k nim poměr?

Máme doklady, že lidé kdysi některé tvory pokládali za posvátné. Pestrá

zoolatrie (uctívání zvířat) je nám známa ze starověkého Egypta, ale u indických hinduistů přežívá uctívání krav dodnes. Pro své nevšední vlastnosti se některá zvířata dostala i na totemy, rodové erby a dokonce na státní znaky - většinou jako obraz síly.

U biblického Božího lidu bychom našli jen ojediněle případy, kdy Izraelci pěstovali tento druh pohanství. Uctívání zlatého telete (býčka), které bylo vzýváno na poušti a později ve svatyních v Bétel a Dan, bylo spíše jen naivním pokusem zobrazit si viditelným způsobem samotného nedostizného Hospodina. Jinak byla některá zvířata vybírána za obětní tvory, ale sama o sobě uctívána nebyla. Občas byla zvířata v Písmu zmiňována jako alegorie některých dobrých nebo špatných vlastností (orel, bazilišek, vlaštovka, ...).

Jestliže žalmista vytýká, že se někteří panovníci *honosí koňmi*, pak jde o válečné koně. Jejich uvádění mělo asi podobnou roli, jako když se dnes při vojenských přehlídkách politici a generálové chlubí počtem moderních tanků a raketami s mimořádným dostřelem. - Co snad ještě stojí za připomenutí, je, že v Desateru bylo pamatováno na to, aby si také domácí zvířata přes víkend náležitě odpočinula.

O Ježíšovi víme, že ve svých kázáních občas mluvil o drobných vrabečcích nebo o havranech jako o předmětu Boží péče. Také se zmiňuje o oslu, který může spadnout do jámy a má být z ní vytažen, i kdyby to bylo v den pracovního klidu. Rozhodně však v těchto tvorech neviděl Ježíš své bratry a sestry jako svatý František.

Celkem lze říct, že bible nemluví o zvířatech s přehnanou sentimentalitou. To, že už na počátku Písma člověk dává ostatním druhům živočišstva jména, znamená, že jde o zcela jinou, nižší kategorii tvorstva než jsme my.

Úzký vztah lidí k některým druhům zvířat pramení zřejmě z toho, že patří jako my do skupiny obratlovců a něčím jsou nám podobná. Některá se navíc dala už před tisíciletími ochočit, čímž se navázalo s lidmi další pouto. Zvláštní oblibu si vysloužila zvláště ta zvířata, která byla pro člověka prospěšná a pomáhala mu (ovčácký pes, tažný kůň a jiná „užitková“ hovádka).

Dnes ustupuje otázka užitečnosti jiných tvorů pro člověka před samoučelným chovatelstvím a pěstěním zvířecích „mazlíčků“. Nemůžeme popřít, že „němá tvář“ může připravit člověku zajímavou podívanou a zábavu. Se svou inteligencí se může zvířecí partner stát pro osamělého člověka částečnou náhražkou za blízké osoby nebo předmětem péče pro ty, kdo byli zvyklí starat se o své lidské bližní.

Smutné však je, mají-li někomu posloužit k zaplnění prázdného života a bezradnosti, na co jej nasměrovat. Zvířata mají nepochybně význam i při citové výchově dětí - aby v nich děti neviděly jen tvory, kteří netrpí bolestmi a které je možno beztrápně trápit, kdykoli opustit nebo dokonce zabít.

Není však určitě dobré, když se člověk z nedostatku jiných zájmů přehnaně upne na zvíře nebo zvířátko. Celovat psí čumáky nebo papouščí zobák nejen že je nehygienické, ale někdy působí dost výstředně. Také dlouhodobé oplakávání uhynulých tvorů připomíná občas někdejší modlářství.

Sympatický pohled na vzájemný poměr lidí a zvířat přibližují mimořádným způsobem knihy **MVDr. Jamese Herriota**. Tento Angličan (vlastním jménem J. A. Wight) se narodil právě před 100 lety (3. 10. 1916) a několik desetiletí strávil jako venkovský veterinář v drsném, vřesovitém yorkshirském hrabství jižně od Skotska. Teprve kolem padesátky začal psát s humorným realistickým nadhledem o svých zážitcích a zkušenostech. Z knih se rázem staly bestsellery. Velice známý je český překlad knihy „Když se zvěrolékař ožení“. Historiky o kočkách a psech vyšly u nás jako audioknihy (CD).

Z Herriotových knih přímo vydechují dvě vlastnosti: obětavost a empatie (umění se vcítovat). Svou práci konal totiž vždycky s plným nasazením. Nelitoval uprostřed noci vstát a putovat deštěm a blátem do zapadlého ovčína. Vždyť se přece dobrovolně rozhodl pro toto náročné a nepohodlné povolání. A pokoušel se vcítovat nejen do pohledů a nářku nemocných zvířecích pacientů, ale s nevšední laskavostí i do zjevného nebo skrývaného rozpoložení jejich pánů a paniček. Sám sebe ve svých vzpomínkách nehodnotil zvláště vysoko, ale naopak dovedl bez hořkosti sledovat ty, kteří to dotáhli jako zvěrolékařští odborníci až na všeobecně uznávané odborníky. To, co nám po sobě zanechal, však působí na čtenáře opravdu jako účinný balzám. Zemřel r. 1995.

heda

Jubilanti v září

Vladimír ŠABATA	93 let	Jana ZICHOVA	65 let
Jiří SLANINA	75 let	Jan Blahoslav HRUBEŠ	65 let
Jan RUŽIČKA	70 let		

Přejeme, aby jim Pán Bůh žehnal a byl jim milostiv.

Další oznámení

2. 9. svatba Jardy Nezbedy

4. 9. bude rodinná neděle

11. 9. je seniorátní neděle v Berouně, více informací na nástěnce

16. 9. slavnostní otevření zahrady v diakonii ve Stodůlkách

29. 9. odpoledne budeme připravovat chleby pro bezdomovce, kdo byste mohli pomoci s mazáním cca 120 chlebů, hlase se Lence Ridzoňové nebo Martině Študentové.

Na sobotu 1. 10. plánujeme Noc v kostele, přespání pro děti ze soboty na neděli, v neděli 2. 10. bude díkčinění.

Přejeme vám dobrý začátek nového školního roku!

Když se Mistr setkal se skupinou učitelů, hovořil dlouze a názorně, protože i on sám býval učitelem. Potíží u učitelů, říkával, je to, jak neustále zapomínají, že cílem vzdělání není učení, ale život.

Vyprávěl, jak jednou natrefil na chlapce, chytajícího v řece ryby.

„Ahoj! Krásný den na rybaření!“ řekl chlapci.

„Jo,“ ozvalo se.

Po chvíli Mistr řekl: „Proč dneska nejsi ve škole?“

„No, jak ste řek, pane – je krásnej den na rybaření.“

A vyprávěl o poznámce, kterou do notýsku dostala jeho dcerka: „Meena si ve škole vede dobře. Vedla by si ale mnohem lépe, kdyby jí v jejím rozvoji nebránila přirozená radost ze života.“

Anthony de Mello, SJ: minutové nesmysly

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 18. 9. 2016.

Říjnové číslo vyjde 25. 9. 2016

Kalendář na září 2016

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	4. 9. Lenka Ridzoňová s VP 11. 9. Pavel Ruml 18. 9. Petr Jan Vinš 25. 9. Pavol Bargar
Biblická hodina	Úterý v 17:30
Děti	22. 9. v 17:00 náboženství Suchdol od října
Mládež a dorost	Úterý po dohodě
x-cátníci	Po dohodě
Naši pěvci	Středa 18:30
Křesťan. služba	Porada 4. 9. po bohoslužbách
Klub poznávání	8. září 2016 komentovaná prohlídka židovského hřbitova pod žižkovskou TV věží a návštěva věže.
Hodina pohybu	Po dohodě
Setkání s hostem	V jednání
Staršovstvo	8. 9. v 19:00
Zpívání - Stodůlky	Pátek v 9:30

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010